

MATOUŠ DVOŘÁK
NEJLEPŠÍ ČLOVĚK
NA SVĚTĚ

**Tuto knihu věnuji Ústavu klasických studií na Filozofické fakultě
Masarykovy univerzity v Brně, kde se mi antika stává přítomností.**

ENTRÉE

Jak zdivočelé stádo vehnali se do ulic našeho krásného města a shlukli se na náměstí. Byl to nadšený, jásající dav, mávající transparenty nad hlavami a skandující skvělá hesla o lepších zítřcích – pryč s chudobou, konec nevzdělanosti, zatočme s korupcí, učiňme přítrž morálnímu úpadku, postarejme se o naše staré, protože co je staré, to je drahé, zaveďme mezilidskou rovnost a budme dobří a solidární a spokojení a spravedliví a správní a žijme si na výši!

Procházel jsem mezi nimi koridorem, který byl obehnan kovovým zábradlím – dost vysokým, aby přes něj nemohl nikdo přelézt, a tak akorát nízkým, aby mi přes něj mohl kdokoliv podat ruku, požádat mě o podpis, nebo se se mnou případně vyfotit na památku.

Šel jsem úplně sám. Jen já a moje skromná ochranka přede mnou, za mnou a vedle mě. Koutky úst mi cukaly v blaženém úsměvu a celým tělem mi protékal hřejivý pocit zadostiučinění. Vzduchem se ke mně neslo šťastné cvakání stovek fotoaparátů a vábivá vůně směsi sladkého vítězství, skořice a kynutého těsta z trdelníkových stánků.

Lidé byli v extázi. Všichni mi mávali. Jásali a hvíždali a vystřelovali barevné konfety a vypouštěli k nebesům srdcové balónky s mojí usmívající se tváří. A já jim také mával. Atmosféra to byla nekonečná. Byl jsem to jen já a oni. My a naše vznešené cíle.

„Pane Gé, co uděláte pro naše děti?“ ozvalo se z davu.

„Dám peníze do školství a podpořím jejich vzdělání. Dám peníze do sportu a podpořím jejich zdravého ducha!“

„Pane Gé, pane Gé! A co naši staří?“ ozvalo se odjinud.

„Zvýším důchody a postarám se, aby se jim dostalo té nejlepší péče! Ale co je nejdůležitější, potrestám každého, kdo by parazitoval na jejich důstojnosti!“

„A co Bůh, pane Gé, co bude s Bohem?“ zvolal vysoký muž v taláru, vyčuhující z davu.

„Bůh ať je mi svědkem, že zítra bude lépe než včera!“

„Pane Gé! Pane Gé! A vy věříte v Boha?“ zvolal zase někdo jiný.

„V jediného Boha, tvůrce a spasitele! Nechám se jím vést a jeho království vybuduji zde na zemi!“

„Pane Gé! Prosim! Podepíšete se mi?“ volal jeden mladík. S

nataženou rukou, v níž držel knihu, se přitiskl ke kovovému zábradlí tak silně, div se úzkými otvory neprotlačil naskrz. K mému potěšení to byla kniha, kterou jsem sám napsal. Jmenovala se „Nejlepší člověk na světě“ a byla jedním z hlavních důvodů mého nedávného úspěchu. Podepsanými knihami to začíná, napadlo mě. Z kapsy u saka jsem vytáhl kuličkové pero a pečlivými tahy do knihy vepsal:

„Přes překážky ke hvězdám!“

Na konci koridoru už na mě čekal můj osobní kočí, opíraje se o křídově bílý kočár, tažený dvěma strakatými valachy. Jeho slavnostní oblek byl rovněž bílé barvy. V horlivém spěchu mi otevřel dvířka, počkal, až se pohodlně usadím, pak je zavřel, sám zasedl na kozlík a popadl otěže. Kočár se dal do pohybu a zvuk davu postupně utichl.

„Jak se jmenujete?“ zeptal jsem se ho.

„Jmenuju se René, pane premiére,“ řekl, zlehka přitom práskaje otěžemi.

„Ještě ne, René, ještě chvíli ne,“ usmál jsem se, ale nemohl jsem si pomoci a tak nějak jsem se začal opájet tou slibnou vizí.

„Kdo není trpělivý, pozbude plodů, jež nejprve musí vyrůst. A tím teď určitě nemyslím broskve, René.“ René se také usmál.

„Tak kam to bude, pane Gé?“ zeptal se.

„Přes překážky ke hvězdám, drahý René, ale teď... Teď prozatím postačí, když nás odvezeš k prezidentskému Paláci,“ odušil jsem a z chladicí skříňky před sebou jsem si podal sklenku drahého šampaňského.

Stál jsem uprostřed Trůnního sálu a hleděl na obraz korunovace Ferdinanda Pátého. Onen výjev zasazený do masivního pozlaceného rámu mě hluboce fascinoval. Až z toho šel mráz po zádech. Podél stěny, na níž visel, se tyčily majestátní prezidentská standarta i nádherná vlajka naší republiky půl druhého metru od ní.

Nalevo stáli dobře oděni úředníci prezidentské kanceláře.

Skvělý první dojem vzbuzovala jejich nádherná ručně tkaná saka z těch nejvzácnějších látek, do pozoru narovnané bílé límečky a úhledně vypulířované semišové střevíce – podupávali si v nich a čekali, jak audience dopadne. Se všemi jsem si po příchodu podal ruku a vyměnil pár nezbytných slovních formalit, jako například „děkuji,

děkuji“ a „rád vás vidím,“ a „ano, ano, zítra bude rozhodně lépe než včera“.

Napravo vyčkávali, jak jsem doufal, moji budoucí kolegové – první místopředseda Cato

ze spolčené tradiční strany, s níž jsme se shodli na spolupráci, dále celá řada absolutně neschopných i schopných čehokoliv ministrů všeho

možného

a vedle nich i ošklivě zamračený ex premiér Cicero.

Vzadu v sálu se tísnilo na třicet netrpělivých novinářů, škrábajících těsnopisem

do poznámkových bloků, a na dalších patnáct fotografů a kameramanů, kteří svými precizně vyladěnými aparáty zběsile zachycovali každý náš pohyb.

Za okny sice stále svítilo hřejivé říjnové slunce, ale v sále už radiátory pracovaly na plné obrátky. Nedokázal jsem se ubránit pomyslení na to, jak se jim to ledabyle topilo z peněz daňových poplatníků a jak se tím úporným topením připravují na boží očištec. Vzpomněl jsem si přitom na svého známého Arminia, který vždy říkával, že žádný čin se neobejde bez následku, protože je to ten následek, který činí čin činem. Nikdy v životě jsem si snad nepřál více, aby to byla pravda.

Po chvíli se v sále rozlínulo takové horko, že si skrz naskrz propocený vedoucí prezidentské kanceláře musel od náčelníka hradní stráže vyžádat kapesník, aby si z toho beraního čela setřel slaný potůček; ten mu stékal od nablýskané pleše až k těm jeho masitým, odulým tvářím. Fotografové si jej pobaveně fotili, přestože to stále nebyla ta senzace, na kterou čekali.

Postávali jsme tam už asi hodinu, když se dveře rozletěly a do místnosti konečně vkročil pan prezident – non plus ultra výkonné moci a vrchní velitel ozbrojených sil. Byl to starý

a tuze nemocný muž s nezdravou nadváhou, který se v poslední době netěšil příliš vysoké popularitě. S vyhlídkou dalšího volebního období bylo jeho jediným zájmem, aby jej nepřistihli opilého, aby jej neusvědčili ze lži nebo aby sám neztropil jakéhokoliv veřejného pozdvižení, jako třeba loni, když do novin prohlásil, že by bylo nejlepší, kdybychom všechny bezdomovce vyhnali do lesů.

Potácivým, však jistým krokem se vydal přes starý perský koberec, táhnoucí se od dveří

až do středu sálu, aby zaujal pozici mezi standartou a vlajkou. Funěl vysílením, kapsy měl otočené naruby a rozepnuté tvídové sako za ním vlálo jak plášť ve větru. Určitě byl opilý. Zaslechl jsem novináře za

mnou, jak si tiše šuškaří o nadcházejících titulcích – až prezident stane pod obrazem Korunovace, bude doslova pod obraz opilý.

Zprvu mě napadlo, že je to ohavnost, když někdo takto smýšlí a hned si při každé příležitosti najde záminku stát se zlým jazykem, ale prezident si jejich příkrý přístup docela vysloužil, a navíc, jak jsem nakonec musel sám uznat, bylo to vlastně celkem trefné přirovnání. Jakmile se zastavil, fotografové začali fotit jako pomnutí a kameramani točili pořád stejnou rychlostí.

„Je to ohromná čest, pane prezidente,“ řekl jsem mu.

S přáním zdraví a štěstí mi podal ruku, do dvou strohých vět shrnul, že přijímá návrh na sestavení vlády, přičemž ještě cynicky dodal, ať netropíme hlouposti, jak si zvykli ti před námi, kteří se to naučili od těch před nimi, a jak přišel, tak i odešel – zničehonic. Podle všeho se to tak dělá na vyspělejších kontinentech. Jeho mluvčí ještě na závěr pronesl cosi o tom, že prezidenta republiky čeká moc práce a že je v zájmu státní bezpečnosti, aby si pořádně odpočinul.

